

Гулящі

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

Уздовж алей, що простяглись у млі
— Бордюром огнеvim, барвистою габою, —
Ідуть жінки з душею жалібною,
Ступаючи безшумно по землі.

Повітря осяйне й вабливе
Навколо безліччю струмків
До золотих огнів тече бурхливо.

Газ діаманти приколов гачками
Навкруг високих і блискучих бань;
У диких маревах страждань

Колони до небес підводяться з нестями.
І від кущів огню в вечірній жаготі
Одгонить сіркою і ртуттю серед шалу;
І монумент, відбившись у воді,
Здається торсом, вилитим з металу.

Велике місто сяє безліччю вогнів,
Немов морський приплив, у сяйвах електричних,
І тисячі стежок до барів і шинків
Сплелись з алеєю у сяєвах зустрічних,
Де рій жінок — в опалах і перснях,
В нічних сатинах, з рижою косою —
З чадними квітами в блідих руках
Кружляє стомлено манливою ходою.

Вони стрічаються серед своїх шляхів
Врочистими годинами нічними,
І далі йдуть — з яких часів? —
Скорботними і мовчазними.

І раптом відблиски огнів
Освітлюють на мить єдину рухи,—

Це міцно тиснуть їх засмаглі руки,
Де злочин сяє між перснів.

Крізь мовчазну скорботну пелену
Їх очі вперті та суворі
Вп'ялися в долю у нічнім просторі,
Мов цвяхи у труну.

Немов квітки над тихою водою,
Уста їх тягнуться до інших уст.
І, мов завісою, їх лоб і глузд
Повитий думкою сліпою.

Однакові їх пози завсігди,
І в очах їх ніщо не вибухає;
І тільки стогне серце їх безкрає
І б'ється під ударами біди.

І сукні їх тужливі в безнадії
Вкривають черевичок золотий,
І жалять їх одчаю срібні змії.
Впиваючись у морок без мети.

З червоних тернів навісної туги
Вони сплели собі вінки;
Я бачив якось: по собі жінки,
Мов по коханім, плакали з наруги.

Коли вночі спалахують їх мрії,
Коли вони тримають у руках
Вселядську пристрасть, наче стяг.
Тоді палкіш горить огонь надії.

Минає час важкого їх чекання,
І серце тугою ще більше зайнялось,
Що їм цю довгу ніч не довелось
Буť сутеренами кохання.

Уздовж алей, що простяглись у млі,
Ідуть юрбою
Жінки з душею жалібною,

Ступаючи безшумно по землі.

Джерело: Державне видавництво художньої літератури, Київ, 1946.

Переклад: Микола Терещенко